

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstinget. № 12.

Fjerde Sæssion.

13de Møde.

Torsdagen den 4de November.

(Forts.)

Man: Jeg skal først tillade mig at gjøre den Bemærkning, at jeg er meget villig til at indrømme den sidste Feil, som den høitærede Landstingsmand har paapeget i mit Foredrag, hvori den er undsluppen mig, det er Ordet „efterhaanden“. Forresten troer jeg, at, naar mit Foredrag bliver at læse i Rigsdagstidenden, det dog maastee skal vise sig, at der, med Undtagelse af denne, ikke er saa mange Feil deri, som den meget ærede Landstingsmand har berørt, men ikke nøiere udviklet; thi for Afkilligt af, hvad jeg har omtalt, har jeg en Autoritet, som man til denne Dag ikke har yovet at forkaste, og det er den forhenværende Deputerede i Cancelliet, Geheimeraad Drsted, navnlig i hans Haandbog over den danske Lovkyndighed, som har været en af mine Kilder til det Foredrag, jeg har holdt. Det kan naturligtviis ikke falde mig ind at ville indlade mig i nogenomhelst Lovstrid med den meget ærede Landstingsmand, og jeg frasalder derfor aldeles Ordet i saa Henseende; thi der vilde Forholdet være saa aldeles ulige, at jeg maatte blive tilfamme. — Af den høitærede Justitsministers Besvarelse af min Forespørgsel seer jeg jo nok, at et saadant Lovforslag ikke kan ventes, og jeg skulde derfor ønske, at Justitsministeren vilde kunne bidrage til, at de Ansøgninger, som jeg har henpeget paa, maatte blive aldeles afflaaede, navnlig Ansøgninger om Bevilling til Ægtefæb med en afdød Broders eller Farbroders Enke, paa Grund af at disse to Slags Ægtefæber ere forbudne i Moselov. Med Hensyn til at der er blevet anført, at der ikke findes nogen Trang til en saadan Lov, som jeg har omtalt, da kommer det jo an paa, hvad man vil forstaae ved

Trang; der kan naturligtviis ikke være Tale om nogen vidt udbredt Trang, da Sagen angaaer Forhold, som ere indskrænkede til enkelte Personer, der kunne komme i disse Tilfælde; men hos disse Personer vil jo Trangen være tilstede. Hvad der er Tale om, er for mit Bedkommende i Grunden meest et Pengespørgsmaal, saaledes som Sagen staaer, det vil sige, mit Ønske er at befrie Bedkommende for den Beføstning og Uleilighed, som er forbunden med Bevillingernes Indløsning og Erhvervelse; naar Bevillingerne alligevel gives og skulle gives, vilde jeg meget ønske, at de kunne erholdes uden Betaling. Den Uleilighed, Lidskæp og Beføstning, som dermed er forbunden, er virkelig ikke saa ringe. For det Første skal jo Bedkommende kjøbe stemplet Papiir til Ansøgningen og til Døbeattesten; dernæst skal han sørge for, at Ansøgningen bliver skreven; fremdeles skal han udbetale en ikke ubetydelig Pengesum for Bevillingens Indløsning; endvidere maa han give Douceurer til En og Anden, som skaffer ham Bevillingen tilstede, og endelig maa han undertiden gjøre lange og kostbare Reiser. Det var disse Beføstninger, jeg gjerne vilde have Bedkommende forskaanet for. Angaaende Sagens Realitet og min Betragtningssmaade af den, troer jeg, at jeg derom har udtalt mig i mit tidligere Foredrag saa tydeligt, at jeg Intet behøver derom at tilføie.

Justitsministeren: Forsaavidt den ærede Landstingsmand har ønsket, at jeg for Fremtiden vilde virke til, at ingen Dispensationer maae blive meddeelte til at indgaae Ægtefæb med Farbroders og Morbroders Enke (**Man:** Ikke med Morbroders men kun med Farbroders Enke) — — altsaa med Farbroders Enke, saa kan jeg ikke tjene ham dert; thi de Regler, som man hidtil har fulgt, troer jeg ogsaa, at man for Fremtiden bør følge. Hvad de Dispensationer angaaer, som Dispensationerne med-